

Het beste bewaard tot het laatst

TakeRoot wordt de afgelopen jaren steevast goed bezocht. De 22ste festivaleditie trok zaterdag drieduizend liefhebbers uit binnen- en buitenland van rootsmuziek naar de Groningse Oosterpoort en was daarmee weer eens uitverkocht.

PETER VAN DER HEIDE

Hoeveel bezoekers speciaal voor Brandi Carlile de 52 euro entree betaalden, zullen we nooit weten. Het geld kregen ze in ieder geval niet terug toen de snel gerezen Amerikaanse countryster eind september haar show cancelde. Met zo'n annulering ben je als festivalorganisator natuurlijk mooi klaar. Ga maar na, die Carlile – een van de vier Highwomen – heeft in haar eentje meer luisteraars op Spotify dan de 24 bands en artiesten die wel naar De Oosterpoort zijn gekomen.

Het blijft jaarlijks een puzzel een programma samen te stellen dat recht doet aan de verworven status van TakeRoot. En als het aanbod aan tourende acts er niet is, moet er desnoods maar een noodgreep worden toegepast. Ditmaal werden maar liefst vier acts speciaal ingevlogen: Josh Ritter, Son Volt, Drive-By Truckers en Garrett T. Capps & NASA Country. Die Amerikanen weten niet wat ze overkomt met hun *minor music* zoals het in eigen land wordt genoemd.

Het is vooral een enorme blijheid waarmee de singer-songwriter Josh Ritter in zijn uppie het podium van de grote zaal vult. Het festival moet zo aan het einde van de middag nog op gang komen, maar de in een opvallende broek gestoken Ritter laat het woord cowboy meteen maar vallen. Ji-ha! Knap dat hij de zaal er stil mee krijgt. Op hetzelfde moment is het dringen geblazen in de benauw-

Robert Ellis treedt op tijdens het uitverkochte Take Root festival in de Oosterpoort in Groningen. FOTO GEERT JOB SEVINK

de basement waar Tyler Ramsey – de voormalige gitarist van Band Of Horses – optreedt.

Rijen zijn niet te voorkomen op festivals. Wie zeker wil zijn van een plek moet gewoon op tijd aanwezig zijn. En als dat niet lukt, mis je dus mannen als Doug Seegers en Cedric Burnside, inderdaad, de kleinzoon van wijlen bluesheld R.L. Burnside. Zou Cedric weten dat zijn opa ooit een plaat in Groningen opnam die werd uitgebracht door Sem 'Swingmaster' van Gelder? Lilly Hiatt laat horen niet te kunnen tippen aan het talent van haar vader John. Ze blijkt wel een goede vriendin van Erin Rae die vertelt het opvallend te vinden dat er zoveel door Gene Clark geïnspireerde bands optreden. Zelf vertolkt ze een tikje keurig zijn prachtige Some misunderstanding. „We all have souls, yet nobody knows, just how much it takes to fly.”

De zoveelste reünie van The Long Ryders blijkt een tegenvaller. Inge-

haald door de tijd sinds begin jaren tachtig met alternatieve country en cowpunk de basis werd gelegd voor wat nu allemaal onder americana valt. De mannen hebben er lol in, maar vormen niet meer dan een aardige kroegband. Een andere grondlegger, Jay Farrar, revancheert zich met Son Volt voor de show die hij in 2007 noodgedwongen zonder drummer moest doen, maar weet ondanks meeslepende zanglijnen toch niet te ontsnappen aan afstandelijkheid.

„The leaves have changed and we're together again.” Amy Boone van The Delines zingt de verlangende woorden van het door Willy Vlautin geschreven *Let's be us again* vlak voordat ze haar wandelstok pakt en het podium afbeent. De gevolgen van een ongeluk een paar jaar geleden, maar ze is opgekrabbeld.

Ach ja, de liefde. Ook eenzame cowboys en stoere Southernrockers hebben een klein hartje. Hoor hoe

Ook eenzame cowboys en stoere rockers hebben een klein hartje

Patterson Hood zijn geliefde smeekt in *Marry me*. Met zijn Drive-By Truckers is hij gebombardeerd tot hoofdact. Op prime time, zo halverwege de avond, is het van dik hout zaagt men planken. Noeste werkers met robuust materiaal. Het vertrek van Jason Isbell heeft de diversiteit van het repertoire geen goed gedaan.

Ondertussen sjuwt de vijftiger Erwin met een net gekocht singletje van Lera Lynn rond. *Dark horse*, gesigneerd en wel. „Maar wel jammer dat ze *My least favorite life* niet heeft gespeeld!”

Het beste is deze editie tot het laatst bewaard. Vorig jaar opende

Garrett T. Capps met zijn band NASA Country het festival en nog geen maand geleden speelde hij de sterren van het dak in het cultuurcentrum. Hij is in bloedvorm en trakteert het publiek dat er dan al zeven uur struinen op heeft zitten op een bloedstollende set. „Well, she left me with all the problems that I brought her”, zingt de Texaan in het meesterlijke *Lonely heart* in de beste countrytraditie. De toevoeging van futuristische elektronische sounds geeft het optreden een dosis suspense die het naar een ander level tilt. Zo'n man met cowboyhoed en maffe zonnebril gun je een glansrijke carrière die veel verder rijkt dan zijn geboorteplaats. De gefocuste gekte in Born in San Antone – een soort Roadrunner van Jonathan Richman – is fantastisch. Heerlijk slot van een fijn festival dat wel eens spannender edities heeft gekend. Volgend jaar weer opnieuw, op zaterdag 7 november.